

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Zory Šmolkové, ve věci žalobce **L. K.**, zastoupeného Mgr. Jakubem Vepřkem, advokátem se sídlem Ostrava, Tyršova 1714/27, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti zúčastněné osoby K. V., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 10139/2015 ze dne 21. 1. 2015, ve věci určení existence veřejně přístupné účelové komunikace,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Zúčastněná osoba **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 18. 3. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2015 č. j. MSK 10139/2015, zamítající odvolání žalobce proti rozhodnutí Obecního úřadu Světlá Hora ((dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 10. 2014 č. j. OÚSH/2009/2014, kterým bylo určeno, že se na pozemku parc. č. X, zastavěná plocha a nádvoří, v katastrálním území Dětrichovice (dále jen „předmětný pozemek“), nenachází veřejně přístupná účelová komunikace podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., ve

znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“).

Podle žalobce napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, neboť žalovaný chybně vyhodnotil existence souhlasu vlastníka s užíváním cesty neomezeným okruhem osob a rovněž tak chybně vyhodnotil existenci nutné komunikační potřeby. Žalovaný vyšel z prohlášení předchozích vlastníků, že souhlas s užíváním cesty neomezeným okruhem osob neudělili, ač, jak dovodila konstantní judikatura, pro splnění podmínky existence souhlasu vlastníka je nutno prokázat nikoliv aktivní souhlas, ale aktivní nesouhlas s užíváním neomezeným okruhem osob. Podle žalobce byl souhlas s užíváním pozemní komunikace neomezenému okruhu osob – tedy veřejnosti - udělen v době, kdy cesta byla zařízena, neboť byla zřízena pro předchozího vlastníka předmětné nemovitosti a nynější nemovitosti žalobce, kterými byly Státní statky Bruntál; souhlas s užíváním pozemní komunikace neomezeným okruhem osob tak vyplývá z podstaty věci. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se nezabývali ani tím, zda souhlas nebyl udělen v rámci kolaudačního rozhodnutí předmětné pozemní komunikace, nevyžádali si stavební dokumentaci, a nezabývali se ani vlastnictvím komunikace, jejímž vlastníkem může být někdo jiný, než vlastník pozemku.

Žalovaný a správní orgán I. stupně také chybně dospěli k závěru o neexistenci nutné komunikační potřeby, která podle žalovaného naopak dána je. Alternativní příjezd přes pozemek parc. č. X pro těžkou techniku neexistuje, neboť při odbočování ve směru na jihovýchod by se vůbec nevytočila a musela by pokračovat západním směrem více než 800 metrů na autobusovou zastávku, aby se otočila, vrátila a pokračovala potřebným jihovýchodním směrem. Traktory s přívěsem a nákladní auta by ovšem musely pokračovat až cca 5 km do sousední vesnice, kde by se teprve mohly otočit. Tím se žalovaný ani správní orgán I. stupně nijak nezabývali. Žalobce přitom těžkou techniku používá pro obhospodaření ovčína a souvisejících pozemků.

Nadto žalovaný chybně vyhodnotil daný případ jako sousedský spor s tím, že zde neexistuje veřejný zájem na obecném využívání takové komunikace; ze samotné definice účelové komunikace totiž podle žalobce nevyplývá, že by měla sloužit neomezenému okruhu osob, ale stačí, pokud slouží několika vlastníkům nemovitostí, což je právě daný případ. I tento závěr žalovaného je tak nesprávný.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Předmětná pozemní komunikace byla vybudována výlučně pro potřeby tehdejších Státních statků Bruntál, nikoliv pro užívání určeným okruhem osob. Po změně vlastnictví pozemků patřících původně Státním statkům Bruntál ji užívali pouze nabyvatelé a konkrétní osoby jako přístup ke svým nemovitostem, což potvrdili i žalobcem navržené a vyslechnutí svědci. Pozemní komunikace tak nikdy nesloužila určenému okruhu osob, a to nikoliv od nepaměti, ale od roku 1986, kdy právě pro potřeby zemědělské výroby Státních statků Bruntál byla vybudována. Za situace, kdy žalobce neprokázal, že by zde existoval souhlas, byť konkludentní, s užíváním cesty jako veřejné účelové komunikace, ač měl v tomto směru povinnost důkazní, a za situace, kdy se presumuje existence soukromé nikoliv veřejné cesty, žalovaný uzavřel, že souhlas

s užíváním předmětné komunikace neomezeným okruhem osob nebyl dán a podmínka pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace nebyla splněna.

Správní orgán I. stupně se v rozporu s námitkou žalobce ke stavební dokumentaci související s budováním předmětné cesty vyjádřil a uzavřel, že ji není třeba dále zkoumat, neboť předmětnou komunikaci stavěl vlastník na svém pozemku, pro svou potřebu, a proto dostal stavební povolení a kolaudační rozhodnutí; cesta nebyla budována jako cesta veřejná.

Co se týče námítky komplikací při užití alternativního příjezdu pro žalobce správní orgán I. stupně a žalovaný dospěli k závěru, že otázka technického řešení a alternativního přístupu není otázkou komunikační nezbytnosti, a proto se jí dál nezabývali za situace, kdy předmětnou komunikaci používá kromě žalobce pouze omezený okruh osob – navržení a vyslechnutí svědci – jako přístup k jejich nemovitostem, pak zde není nutná komunikační potřeba veřejnosti. Skutečnost, že jde o soukromou cestu a naplňuje komunikační potřebu pouze vlastníka a omezeného počtu osob, lze dovodit již z žádosti žalobce. Jedná se o soukromoprávní spor.

Zúčastněná osoba se ve věci nijak nevyjádřila.

Z připojeného správního spisu soud zjistil, že dne 17. 10. 2014 rozhodl správní orgán I. stupně pod č. j. OÚSH/2009/2014 tak, že na předmětném pozemku se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Jednalo se o druhé rozhodnutí v řízení o žádosti zúčastněné osoby K. V., vlastníka předmětného pozemku a na něm umístěné stavby č. p. X, o určení, zda se na předmětném pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Své rozhodnutí správní orgán I. stupně odůvodnil tím, že u posuzované komunikace, která je v terénu patrná, neexistuje nezbytná komunikační potřeba veřejnosti, která je podmínkou pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace, s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 44/2011 dne 16. 5. 2011. Předmětná komunikace je pozemní komunikací, která slouží pouze pro potřeby vlastníka nemovitosti č. p. X a omezeného okruhu osob ve spojení této nemovitosti s ostatními pozemními komunikacemi, jak potvrdili i vyslechnutí svědci. Vlastníci předmětné nemovitosti a stavby č. p. X nikdy neprojevíli úmysl „darovat komunikaci veřejnosti“. Zákonomodárce v zákoně o pozemních komunikacích záměrně zdůraznil soukromý charakter komunikace, pokud naplňuje jen komunikační potřebu jejího vlastníka nebo určitého okruhu vlastníků nemovitostí. Nelze proto dojít k závěru, že ze zákona existuje veřejnoprávní oprávnění užívat ji obecným způsobem. Předmětná komunikace byla a je i nyní využívána pouze omezeným okruhem osob.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že se nezabýval tím, zda někteří dřívější vlastníci předmětného pozemku neudělili souhlas s užíváním zde umístěné pozemní komunikace veřejností konkludentně, tedy zda dobrovolně nestrpěli, že cesta je veřejně užívána. Poukázal dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 2. 5. 2012 sp. zn. 1 As 32/2012, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že u starých cest, jejichž vznik si

nikdo nepamatuje, již není třeba tvrdit a prokazovat alespoň konkludentní souhlas některého z vlastníků v časové ose, neboť je znak „souhlas vlastníka s veřejným užíváním“ nahrazen znakem „užívání od nepaměti“, což platí pro daný případ. Dále vytkl správnímu orgánu I. stupně, že se nezabýval – byť konkludentním – udělením souhlasu s užíváním předmětné komunikace veřejností v rámci kolaudačního rozhodnutí, což lze předpokládat, když komunikace byla zřízena pro Státní statky Bruntál. Dále se správní orgán I. stupně podle žalobce nezabýval možností alternativního přístupu k pozemkům žalobce; poukázal přitom na technickou nemožnost výjezdu těžké zemědělské techniky na „státní silnici III./4525“ ve směru jihovýchodním, a ani nezohlednil, že předmětná komunikace je využívána nikoliv pouze žalobcem, ale dalšími osobami, kteří byli v řízení vyslechnuti jako svědci. Nejedná se tak o soukromoprávní spor, ale je zde veřejný zájem na užívání této komunikace.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Námitku žalobce, že cesta byla užívána od nepaměti a že se správní orgán I. stupně nezabývá byť konkludentním souhlasem vlastníka předmětného pozemku a stavby č. p. X s užíváním této cesty veřejností, shledal nedůvodnou. Správní orgán I. stupně zjistil, že se nejedná o starou cestu „od nepaměti“, ale že cesta byla zbudována právě vlastníkem předmětného pozemku a stavby č. p. X, kterými byly Státní statky Bruntál, pro jejich potřebu, a to k 1.7.1986, kdy nabylo právní moci kolaudačního rozhodnutí. Předmětná komunikace tak nebyla ani při svém vzniku určena k užívání veřejností, a takto ani nebyla užívána. Ke změně užívání předmětné komunikace veřejností nedošlo ani později, neboť tato byla vždy užívána pouze vlastníky přilehlých nemovitostí k přístupu na své pozemky, jak potvrdili vyslechnutí svědci.

K možnému souhlasu vlastníka pozemku v rámci kolaudačního rozhodnutí žalovaný uvedl, že v rámci kolaudačního rozhodnutí se zkoumá pouze, zda komunikace byla provedena v souladu s právními předpisy a byla způsobilá provozu. Ani ze stavebního povolení, ani z kolaudačního rozhodnutí podle názoru žalovaného nelze vyvozovat darování komunikace veřejnosti k užívání.

Žalovaný se rovněž ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že nebyla prokázána komunikační nezbytnost užití předmětného pozemku, která musí být na straně veřejnosti, nikoliv omezeného počtu osob, neboť vznikem veřejně přístupné účelové komunikace dochází k omezení vlastnického práva ze zákona a bez náhrady, což je zásah do vlastnického práva odůvodnitelný právně jen existencí nezbytné komunikační potřeby veřejnosti. K tomu žalovaný poukázal na Nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06 ze dne 9. 1. 2008 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu rozsudku sp. zn. 2 As 44/2011 ze dne 16. 5. 2011. Podle žalovaného se tak správní orgán I. stupně správně nezabýval technickými parametry alternativní cesty, neboť zde není nutná komunikační potřeba veřejnosti.

Co se týče námítky vlastnictví předmětné komunikace jako stavby, žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že se vlastnictvím stavby mu nepřísluší zabývat, a pro posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace je toto bezpředmětné.

Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě 2 měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť s tímto postupem oba účastníci řízení a zúčastněná osoba souhlasili.

K jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující:

Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného správního orgánu I. stupně, že zde není souhlas vlastníka předmětného pozemku ani předchozích vlastníků s užíváním předmětné komunikace veřejností.

Podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, *pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními nebo jinými vozidly a chodci včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.*

Podle ustanovením § 7 odst. 1 první věta zákona o pozemních komunikacích, *účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.*

K tomu, aby ze zákona vznikla účelová komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, je tak zapotřebí kumulativního naplnění celkem čtyř znaků, z nichž dva vyplývají přímo z citovaných ustanovení, další dovodila judikatura (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. února 2017, č. j. 5 As 140/2014 – 76, odst. 9). V posuzované věci není sporné naplnění prvních dvou znaků, 1. aby se jednalo o dopravní cestu, tedy cestu stálou a v terénu patrnou, a 2. aby splňovala zákonný účel, tedy sloužila buď ke spojení jednotlivých komunikací pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí, nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi, nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Naplnění dalších dvou znaků, které dovodila pro vznik účelové komunikace judikatura, 3. souhlas vlastníka pozemku s obecním užíváním komunikace veřejností a 4. nutná komunikační potřeba, žalobce učinil předmětem přezkumu.

Souhlas vlastníka s obecním užíváním jeho pozemku může mít různé formy, mohlo se tedy jednat, jak správně žalobce poukazuje, i o souhlas konkludentní (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 76/2009-60 ze dne 22. 12. 2009, , jehož právní věta zní „*právní povaha veřejně přístupné účelové komunikace závisí na tom, zda je skutečně třetími osobami alespoň s konkludentním souhlasem vlastníka pozemku užívána, a to nad rámec toho, co je vlastník pozemku povinen strpět podle svých soukromoprávních závazků...*“). Správní soudy z praktických důvodů vytvořily teorii tzv. kvalifikovaného nesouhlasu, ze které vyplývá, že pokud určitý pozemek začíná užívat jako cestu veřejnost a vlastník nesouhlasí s tímto

stavem, pak musí dát svůj nesouhlas najevo aktivně. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného i správního orgánu I. stupně, že užívání předmětné komunikace pozemku jeho vlastníkem a vlastníky přilehlých nemovitostí, což v řízení prokázáno bylo a což i žalobce tvrdil, neznamená, že by vlastník souhlasil, byť konkludentně, s užíváním tohoto pozemku veřejností, tedy neurčeným počtem osob. Pokud však v řízení nebylo prokázáno a nevyšlo ani najevo, že by předmětnou komunikaci začala užívat veřejnost (naopak bylo prokázáno, že ji užívá pouze omezený počet osob), nemusel vlastník projevít kvalifikovaně svůj nesouhlas s takovým užíváním, neboť nebylo s čím nesouhlasit. Žalovaný i správní orgán I. stupně se proto existencí aktivního nesouhlasu správně nezabývali a naopak postupovali správně, když se zabývali tím, zda bývalý vlastník předmětného pozemku, popř. následní vlastníci, dali byť konkludentně souhlas s užíváním předmětné komunikace veřejností; a uzavřeli, že nikoliv.

Krajský soud souhlasí rovněž se závěrem žalovaného, že ze samotné skutečnosti, že předmětná komunikace byla zbudována pro účely Státního statku Bruntál, nelze dovodit její určení k užívání veřejností. Jak vyplynulo ze správního spisu, v době zřízení předmětné komunikace v roce 1986 byly vlastníkem předmětného pozemku, na kterém byla zřizována, právě Státní statky Bruntál, které ji zřídily pro svou potřebu. Z této skutečnosti naopak spíše vyplývá závěr, že cesta nebyla určena k obecnému užívání a původní vlastník souhlas s obecným užíváním nedal.

Krajský soud přitom dodává, že námitka žalobce, že žalovaný se nezabýval tím, zda souhlas nebyl udělen v rámci kolaudačního rozhodnutí a nevyžádal si stavební dokumentaci, je nedůvodná, neboť žalovaný (i správní orgán I. stupně) se jak kolaudačním rozhodnutím, tak příslušnou stavební dokumentací, zabýval, a uzavřel, že kolaudační rozhodnutí bylo vydáno vlastníku pozemku a rovněž vlastníku cesty za účelem zřízení cesty pro vlastní potřebu a je tedy zřejmé, že se jednalo o cestu soukromou, nikoliv danou k obecnému užívání; dále se zabýval podmínkami pro vydání kolaudačního rozhodnutí, ze kterých nevyplývá, že by se vydání kolaudačního rozhodnutí bylo podmíněno souhlasem stavebníka s užíváním cesty jako cesty veřejné. Dál není důvodná námitka žalobce, že se správní orgány nezabývaly vlastnictvím stavby; tyto se jimi zabývaly s tím, že se jim vlastnictvím stavby zabývat nepřísluší. S těmito závěry krajský soud souhlasí, neboť pro posouzení vzniku účelové komunikace je vlastnictví této komunikace bezpředmětné; jako podmínka pro vznik účelové komunikace není uvedena ani v zákoně, ani ji nedovodila judikatura.

Vznikem veřejně přístupné účelové komunikace podle citovaného ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích dochází k omezení vlastnického práva vlastníka pozemku ze zákona a bez náhrady. Je proto nutné, aby podmínky pro její vznik byly vykládány zdrženlivě, jak dovodil Nejvyšší správní soud mj. v rozsudku ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011 – 99, s poukazem na nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008 sp. zn. II. ÚS 268/06, s tím, že „*v případě pochybnosti o existenci souhlasu je třeba rozhodnout ve prospěch vlastníka...*“ (viz bod 11 rozsudku). Za situace, kdy v řízení nebylo prokázáno, že by předmětnou komunikaci užíval neurčený okruh osob, naopak byla užívána konkrétními vlastníky

přilehlých nemovitostí a vlastníky předmětného pozemku, a nebyl prokázán souhlas vlastníků předmětných pozemků s užíváním předmětné cesty veřejností, tedy určeným okruhem osob, žalovaný a správní orgán I. stupně správně dospěli k závěru, že v posuzovaném případě není splněna jedna podmínka pro vznik účelové komunikace, kterým je souhlas vlastníka pozemku s jejím užíváním veřejností.

Krajský soud rovněž souhlasí se závěrem žalovaného a správního orgánu I. stupně o neexistenci komunikační potřeby veřejnosti. Žalobce se mylí, pokud má za to, že naplnění zákonného účelu, vyjádřeného v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích znamená naplnění podmínky nezbytné komunikační potřeby. Čtvrtý znak účelové komunikace, kterým existence nutné komunikační potřeby je, je totiž nutno vykládat ústavně konformně, tedy v souladu se závěry Ústavního soudu (např. náleze ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, bod 34) s respektem k vlastnickému právu, které je účelovou komunikací omezeno. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 2 As 44/2011-99 ze dne 16. 5. 2011, veřejně přístupná účelová komunikace je komunikace obecně užívána, tedy užívána určeným počtem subjektů; z toho vyplývá, že musí splňovat nezbytnou komunikační potřebu určeného okruhu subjektů (veřejnosti, dán veřejný zájem) a nepostačí tedy pouze potřeba jedné nebo několika konkrétních osob, které mají pro její uspokojení k dispozici nástroje ochrany soukromého práva. Z žalobcem přednesených tvrzení ani z obsahu správního spisu nevyplývá, že by předmětná komunikace naplňovala komunikační potřebu jiných osob blíže určených než vlastníků přilehlých pozemků, kteří byli vyslechnuti jako svědkové (konkrétně svědkyně M. H., svědkyně A. K., svědek V. H.) a žalobce. Nezbytná komunikační potřeba veřejnosti na užívání předmětné komunikace tak není dána. Není proto naplněn ani tento čtvrtý znak pro vznik účelové komunikace ve smyslu ustanovením § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

Pro vznik účelové komunikace veřejně přístupné dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je nezbytně nutné naplnění všech čtyřech zákonných znaků kumulativně, jak dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení ze dne 2. 2. 2017 č. j. 5 As 140/2014-76, který uzavřel, že existuje „*tradiční a dominantní judikatura Nejvyššího správního soudu (již od r. 2004 do současnosti), která vyžaduje pro deklarování existence veřejně přístupné účelové komunikace kumulativní naplnění obou znaků, tj. (i) souhlasu vlastníka pozemku s veřejným užíváním cesty a (ii) nezbytné komunikační potřeby. Dále zde existuje zcela konzistentní a jednotná, jasně vyjádřená argumentačně podpořená nálezková judikatura Ústavního soudu, která prve uvedený názor pokládá za podmínku souladu veřejnoprávního omezení vlastnického práva v důsledku obecného užívání cesty s ústavním pořádkem.*“ Za situace neexistence souhlasu vlastníka pozemku s veřejným užíváním předmětné komunikace by pak ani existence nezbytné komunikační potřeby nemohla vést ke vzniku veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

Žaloba žalobce důvodná není, neboť u posuzované komunikace nejsou naplněny znaky pro její vznik, vyplývající z § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, rozhodnutí žalovaného je správné a krajský soud proto žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; plně procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému ani zúčastněné osobě žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 27. dubna 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu